

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. P.**
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Hládkov 701/4, Praha 6

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2020, č. j. KRPA-268051-13/ČJ-2020-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce se přiznává odměna ve výši 8 228,- Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalované z důvodu, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
3. Dle žalobce žalovaná nesprávně vycházela z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných dokladů občana Slovenska. Žalovaná ale nehodnotila, že žalobce s žalovanou bezprostředně po svém odhalení spolupracoval, a to rovněž, co se týče zjištění jeho skutečné identity, neboť žalované dobrovolně uvedl své osobní údaje. Dle žalobce je paušální závěr žalované o jeho nedůvěryhodnosti nepřijatelný a naprosté odmítnutí využitelnosti zvláštních opatření za účelem vycestování nemůže samo o sobě obstát.
4. Žalobce uvedl, že institut zvláštních opatření musí být vykládán s cíli a požadavky návratové směrnice, konkrétně čl. 15. Žalobce přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek č. j. 1 As 132/2011-51 ze dne 7. 12. 2011, č. j. 3 As 30/2011-57 ze dne 28. 3. 2012. Žalobce citoval prvně zmíněný rozsudek, dle něž smyslem zavedení zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění.
5. Dle žalobce tak nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Tomu se nebezpečně blíží praxe žalované v případě cizinců, kteří využili padělaný doklad, neboť bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu žalovaná vždy přistupuje k zajištění takového cizince.
6. Žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území ČR po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, fakticky správní orgány vylučují možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí.
7. S ohledem na uvedené žalobce navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Dle svého názoru dostatečným způsobem hodnotila možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii ale dospěla k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyla nucena na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce se prokázal padělaným cestovním dokladem, za což byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění v trvání 2 let. Žalovaná zároveň odmítla námitku stran vydání paušalizovaného rozhodnutí, neboť přihlédla ke všem individuálním okolnostem případu.

III.

Obsah správního spisu a právní posouzení

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 12. 10. 2020 byl žalobce kontrolován při silniční kontrole, kdy se prokázal občanským a řidičským průkazem, oba vydané na Slovensku a znějícím na jméno K. M. Oba doklady byly shledány jako padělky na základě odborného vyjádření ze dne 12. 10. 2020, č. j. KRPA266424-1/ČJ-2020-000021. Žalobce byl za tento čin odsouzen trestním příkazem sp. zn. 2 T 101/2020 vydaným Obvodním soudem pro Prahu 1 k trestu odnětí svobody v délce 3 měsíců, který byl podmíněně odložen na 2 roky. Žalobci byl zároveň uložen trest vyhoštění v délce 2 let. Jelikož žalobce neměl žádný platný cestovní doklad a měl přicestovat v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR, byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb.
11. S žalobcem bylo dne 15. 10. 2020 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 zákona o pobytu cizinců.
12. V protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru před dvěma lety na základě dlouhodobého pobytu na Slovensku. Do ČR přicestoval 9. 10. 2020 za účelem nákupu automobilu. Je si vědom, že jeho doklad je padělaný, zaplatil za něj asi 300 euro. V ČR nikde nebydlí, je zde pouze pár dnů. Na onemocnění covid-19 byl testován až v souvislosti s jeho zadržením. Dále uvedl, že žádnou adresu pobytu nemá, jakož ani finance na složení záruky a není schopen se zdržovat na určitém místě a být tam k zastížení pro účely pobytové kontroly. Peníze na letenku má. Je ženatý a má dvě děti, jeho rodina žije v Gruzii. Má v Gruzii zázemí, naposledy tam byl před dvěma lety. Na 20. 10. 2020 má zakoupenou letenku z Rigy do Gruzie. V zemi původu mu nic nehrozí a rád by se tam vrátil.
13. Dne 15. 10. 2020 přistoupila žalovaná k zajištění žalobce. Shledala, že v jeho případě není uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce účelné, neboť hrozí, že by se realizaci správního vyhoštění vyhýbal. Žalobce se prokazoval padělanými doklady a přicestoval na území v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR. Test na onemocnění covid-19 podstoupil až při svém zajištění dne 14. 12. 2020 a dle žalované by se evidentně karanténním opatřením nepodrobil. Žalobce nemá na území ČR adresu místa pobytu a nemá finanční prostředky na složení finanční záruky.
14. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
15. Žalobce byl zajištěn dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který stanoví následující: „*[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*“

16. Dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince:
- a) „povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“*
17. Ustanovení § 123c zákona o pobytu cizinců dále upravuje podrobnosti týkající se složení finanční záruky.
18. Zdejší soud předesílá, že zajištění cizince představuje mimořádný institut cizineckého práva. Lze tedy přisvědčit žalobci, že uložení zvláštních opatření má obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Aby mohlo být některé ze zvláštních opatření uloženo, musí být splněny určité předpoklady. V první řadě musí být cizinec vůbec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Dále se předpokládá, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění či vycestování se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění či vycestování mařit, nelze dle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43). Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38 není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštních opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.
19. V daném případě není sporu o tom, že bylo s žalobcem zahájeno správní řízení z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území ČR. První podmínka stanovená v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak byla splněna.
20. Žalobce nicméně namítal, že měla žalovaná přistoupit namísto jeho zajištění k mírnějším opatřením za účelem vycestování. Její úvahy ohledně neúčelnosti uložení mírnějších opatření dle žalobce neobstojí.
21. Argument žalované, že se žalobce při příjezdu nepodrobil testu na onemocnění covid-19 není podstatný, jelikož žalobcův test ze dne 14. 12. 2020 byl negativní. Nicméně, žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že by mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož se prokázal padělaným dokladem totožnosti, čehož si byl vědom.
22. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 21/2018 – 21 uvedl následující: *„Byť prokázání se padělaným dokladem totožnosti není automatickým důvodem*

pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, podle něhož je třeba vždy volit individualizovaný přístup), takto závažné protiprávní jednání je judikaturou Nejvyššího správního soudu považováno za skutečnost, která významně oslabuje důvěru v cizince a zakládá pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření (viz např. rozsudky ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017 - 24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017 - 17, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 - 20, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017 - 18, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Azs 114/2017 - 35, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 4 Azs 133/2017 - 19).“

23. Soud v daném případě přisvědčuje žalované, že uložení mírnějších opatření namísto zajištění nepřipadalo v úvahu, neboť dosavadní chování žalobce zakládá značné pochybnosti o jeho ochotě mírnější opatření plnit. Žalobce sám uvedl, že jeho doklady jsou padělané, neboť za ně na Slovensku zaplatil asi 300 euro. Žalobce tedy prokazatelně porušoval právní předpisy, což svědčí o jeho nedůvěryhodnosti a existenci nebezpečí z maření řízení ve věci jeho vyhoštění. Nelze tvrdit, že se správním orgánem spolupracoval, neboť ke zjištění jeho neoprávněného pobytu došlo až při silniční kontrole. Kdyby nebyla kontrola žalobce provedena, nadále by se neoprávněně pohyboval po území České republiky.
24. Kromě uvedeného, uložení mírnějších opatření za účelem vycestování nebylo možné. Žalobce nemá na území České republiky žádné místo pobytu, což vylučuje opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Složení finanční záruky žalobce vyloučil sám, stejně jako povinnost zdržovat se na místě policií stanoveném. Námitka stran nevyužití mírnějších opatření za účelem vycestování není proto s ohledem na uvedené důvodná.
25. K námitce žalobce, že žalovaná paušalizuje rozhodování ve věcech zajišťovaných cizinců, kteří disponovali padělanými doklady, soud uvádí, že není samo o sobě paušalizací, pokud žalovaná rozhoduje obdobné případy stejně. Každé takové rozhodnutí je však třeba odůvodnit na základě konkrétních skutkových okolností vztahujících se k danému případu. Pokud je rozhodnutí žalované přesvědčivě odůvodněno, nejedná se o paušalizaci. Dle soudu je napadené rozhodnutí individualizované, neboť bylo zdůvodněno na základě konkrétních okolností žalobcova případu a nelze jej proto považovat za paušalizované.
26. Přestože soud souhlasí s žalobcem, že smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců v případě realizace vycestování či správního vyhoštění, neznamená to, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy. V případě, že by uložení zvláštních opatření nebylo účinné a správní orgán svůj názor dostatečně odůvodní, je při splnění podmínek daných v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců možné přistoupit k zajištění cizince, aby mohlo být vykonáno rozhodnutí o správním vyhoštění. V daném případě byly podmínky pro zajištění žalobce splněny.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
28. Soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 8.228,- Kč, jež se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž odměna za jeden úkon právní

pomoci činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč.

IV.

Závěr a náklady řízení

29. Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce